

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416204192
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8416204192.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. E., G.. XX.XX.XXXX, K. Z. XX, XXX XX Z., o zaplatenie 631,07 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č. k. 5Csp/27/2016-82 zo dňa 31.1.2020, takto

rozhodol:

Ruší rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou z 21.7.2016 sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia istiny s príslušenstvom špecifikovanými vo výrokovej časti rozsudku a trov konania z dôvodu porušenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX z 12.8.2013.
3. Žalobu odôvodnil tým, že strany sporu uzatvorili v súlade s § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvu o bežnom účte. Podľa ustanovení zmluvy banka - žalobca je oprávnená za poskytovanie produktov a služieb účtovať na ľarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho Sadzovníka poplatkov. Klient - žalovaný je povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov na vykonanie transakcií, splátok úveru, poplatkov a iných záväzkov voči banke. Žalovaný porušil zmluvnú povinnosť tým, že sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania a dlh nevyrovnal. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby.
4. Žalovaný sa k riadne doručenej žalobe písomne nevyjadril ani nepoužil prostriedky procesnej obrany.
5. Aplikujúc ust. § 151 ods. 1, § 297 písm. b/, § 149 a § 150 ods. 1 všetko Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie uviedol, že ktorá strana má určité skutočnosti tvrdiť, aby odvrátila nepriaznivý následok, vyplýva z objektívneho dôkazného bremena: subjektívne bremeno tvrdenia nesie strana, ktorá je zaťažaná objektívnym dôkazným bremenom. Aké konkrétne skutkové prednesy má jedna alebo druhá strana urobiť, vyplýva z pravidiel o delení objektívneho dôkazného bremena.
6. Určité skutočnosti nie sú pre tú ktorú stranu priaznivé len preto, že ich strana tvrdí, ale preto, že s nimi spája priaznivý následok norma práva. Z toho je nepochybné, že rozdelenie dôkazného bremena nie je určené tvrdením strán, ale naopak z toho, ako je medzi strany rozdelené objektívne dôkazné bremeno, možno zároveň identifikovať, aký skutkový prednes má strana sporu urobiť.

7. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je žalobca povinný v priebehu konania tvrdiť skutočnosti zodpovedajúce všetkým znakom skutkovej podstaty normy práva zakladajúcej ním uplatnené právo (pozri napr. NS ČR 22Cdo 3108/2010, 21Cdo 2682/2013, 21Cdo 3989/2011, obdobne II. ÚS ČR 385/2015). Ak tak neurobí, súd musí žalobu bez ďalšieho zamietnuť.

8. Do akej miery má byť popieranie žalovaného určité (substancované), závisí na miere určitosti prednesov žalobcu. Žaloba obsahuje len paušálne tvrdenie, resp. žalobné prednesy žalobcu sa obmedzujú len na používanie právnych pojmov bez bližšej špecifikácie. Uvedená procesná situácia nastala i v prejednávacom spore.

9. Vzhľadom na to, že tvrdenia žalobcu o porušení zmluvnej povinnosti žalovaným boli v žalobe uvedené len všeobecne a obmedzovali sa na používanie právnych pojmov, bolo jeho procesnou povinnosťou svoje skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy rozvíeť podrobnejšie. Túto procesnú povinnosť však žalobca nespĺnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností len odkázal na predložené listinné dôkazy, ktoré boli súčasťou pomerne rozsiahlej, ba priam až neprehľadnej prílohy k žalobe.

10. Nakoľko bol žalovaný v konaní v plnom rozsahu úspešný, patril by mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej miere. Keďže žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, rozhodol súd tak, ako je to uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia.

11. Proti uvedenému rozsudku ako celku podal žalobca včas odvolanie. V dôvodoch svojho odvolania žalobca uviedol, že:

„S uvedenými argumentmi súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

Z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 18.7.2016 predložil súdu prvej inštancie Zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.8.2013 spolu s ostatným spisovým materiálom. Žalovaný sa k riadne doručenej žalobe písomne nevyjadril, ani nepoužil prostriedky procesnej obrany.

Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP).

Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a z hospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti ne kvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t.j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny). Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o bližšom nešpecifikovaní, resp. nepreukázaní skutkových tvrdení nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP).

Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať.

Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovaným nepopretý, súd prvej inštancie neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 297 veta prvá CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP). Z koncepcie ustanovenia § 297 písm. b/ CSP (podľa ktorého nie je potrebné v spotrebiteľských veciach nariaďovať pojednávanie, za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok) vyplýva, že

zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) súd prvej inštancie považuje za nedostatočný. Obdobne ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobcu v žalobe (ktoré žalovaný nepoprel), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Pritom zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 8Cdo 181/2016).

Ak sa ukáže, že strana doteraz nesplnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhol dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa § 177 ods. 2 písm. a/ resp. § 297 písm. b/ CSP (ako to bolo v danom prípade) vždy nariadiť pojednávanie (§ 177 ods. 1 CSP), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle citovaného § 181 ods. 2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný.

Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritórne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu, garantované článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.).

Ak podľa názoru súdu žalobca uplatňoval právo na peňažné plnenie, ktoré nevyplývalo z tvrdení obsiahnutých v žalobe a z listinných dôkazov pripojených k žalobe, nebolo možné žalobcu sankcionovať zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania.

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca má za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch.

V uvedenom žalobca odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/333/2017 z 31.1.2019 a na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/89/2018-175 zo dňa 30.4.2019.

Účastníci uzavreli dňa 23.1.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte (ďalej „PP“), ktorou žalobca poskytol žalovanému limit povoleného prečerpania vo výške 230,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. Výška aktuálneho limitu PP je uvedená v tom ktorom výpise z účtu.

Náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní upravuje ust. § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca má za to, že zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti.

Na základe zmluvy a VOP banka rozlišuje povolený debet (služba „povolené prečerpanie“) a nepovolený debet.

Žalovaný mal poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9 % ročne, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj VOP čl. III., písm. T.

Povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá naraz alebo po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu.

Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky, priebežným znižovaním záporného salda bežného účtu klienta, na ktorom bolo povolené prečerpanie zriadené, teda nie vo vopred určených mesačných splátkach. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie, v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem (7) dní. Za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania sa považuje aj zníženie limitu pre povolené prečerpanie na hodnotu 0,- eur. (VOP bod 8.9).

Žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle VOP bod 8.9 a znížil žalovanému limit povoleného prečerpania na 0,- eur dňa 18.5.2015 ako to vyplýva z výpisu z účtu za dané obdobie.

Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy vo vyššie uvedenej lehote sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte.

Po znížení limitu na 0,- eur sa dlh žalovanej navyšoval z právneho titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (§2 písm. f/ a § 18) a VOP čl. 3.12.

Žalovaná suma 631,07 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu.

Účet klienta je možné zatvoriť len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, preto banka pred zatvorením účtu robí internú účtovnú transakciu (prevod), ktorou debetný zostatok na účte klienta prevedie na vnútorný účet banky - táto transakcia má spravidla popis „Bezhotovostný prevod - prevedenie dlhu klienta“ alebo „Dlh ku dňu zrušenia účtu“, pričom ide o internú transakciu banky, nie o transakciu zo strany klienta, t.j. neznamená to úhradu dlžnej sumy zo strany klienta.

Žalobca nižšie uvádza prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného za celé zmluvné obdobie“.

12. Na podporu svojich argumentov žalobca poukázal na uznesenia Krajského súdu Košice vo veci č.k. 5Co/262/2017, Krajského súdu v Žiline vo veci č.k. 11Co/33/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/25/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci 11Co/57/2017, Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/262/2017, Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/74/2018, Krajského súdu Trnava vo veci 10Co/6/2018, Krajského súdu Banská Bystrica vo veci 12Co/211/2018, Krajského súdu Košice vo veci 1Co/174/2018 a 1Co/43/2018, Krajského súdu Žilina vo veci 8Co/139/2018, Krajského súdu Košice vo veci 1Co/43/2018, Krajského súdu Trnava vo veci 11Co/183/2018 a Krajského súdu Žilina vo veci 8Co/87/2018.

13. V rámci svojho odvolacieho návrhu žalobca žiadal, aby odvolací súd v súlade s § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

14. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozsudku, ale rozsudok je potrebné zrušiť, pretože súd prvej inštancie svojím nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany práv, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práv a žalobcu na spravodlivý proces. Odvolanie žalobcu je v tomto smere odôvodnené a argumenty prenesené v odvolaní sú v plnej miere opodstatnené a je nutné s nimi súhlasiť.

16. Rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení Ústavy a Medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Všeobecné súdy v civilnom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená a spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1Cdo/48/2010). Základné právo na súdnu ochranu podľa Čl. 45 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a prípadom určeným zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa Čl. 48 ods. 2 vety 1. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadríť ku všetkým vykonaným dôkazom.

18. Z citovaného ustanovenia vyplýva základné ústavné právo strany sporu, aby jeho vec bola prejednaná v jej prítomnosti a zakotvuje požiadavku kontradiktórnosti, ktorá spolu s požiadavkou rovnosti sporových strán a zásadou rovnosti zbraní, predstavuje kľúčové atribúty spravodlivého konania pred súdom (Čl. 6 ods. 1, Čl. 9 CSP), premietajúce sa do rovnoprávneho postavenia procesných strán, pokiaľ

ide o právo skutkovo a právne argumentovať, podávať návrhy, vyjadrovať sa k návrhom a tvrdeniam druhej strany, ako aj navrhovať dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. Kontradiktórnosť sa v súdnom procese vzťahuje jednak na dokazovanie a súčasne zahŕňa aj právo oboznámiť sa s argumentami predloženými druhou stranou a vyjadriť sa k nim. Podľa rozsudku súdu pre ľudské práva súdne rozhodnutie nemôže byť založené na ničom, čo nebolo predložené na diskusiu, resp. čo nebolo predmetom diskusie strán (por. napr. rozsudok Martovanelli proti Francúzsku z 18.3.1997, Helmers proti Švédsku z 29.10.1991, Delziuk proti Poľsku z 25.3.1998, Ekbatani proti Švédsku z 26.5.1988).

19. Ak teda súd založil súdne rozhodnutie na niečom, čo nebolo predložené na diskusiu, resp. čo nebolo predmetom diskusie strán, alebo ak pri hodnotení dôkazov niektorý z dôkazov vykonaných v konaní opomenul, resp. sa v nich nezaoberal, založil svoje rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vážnou procesnou vadou zakladajúcou dôvod pre zrušenie rozhodnutia, ktoré pre nedostatok dôvodov možno preskúmať. Za takejto situácie odvolací súd nie je ani oprávnený pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť vykonané dôkazy.

20. K uvedenej vade došlo i v posudzovanom prípade.

21. Z obsahu spisu a napadnutého rozsudku odvolaním vyplýva, že súd prvej inštancie sa neriadil vedenými zásadami, keď najskôr vyzval žalobcu na predloženie listinných dôkazov, a to konkrétne všeobecných obchodných podmienok a sadzovníka poplatkov žalobcu platných ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. ku dňu 12.8.2013 ako aj výpisu z účtu žalovaného (prehľadu čerpania prostriedkov z účtu) (č.l. 20 súdneho spisu), ktoré všetky listinné dôkazy žalobca v súlade s výzvou Okresného súdu predložil (č.l. 22 - 61 súdneho spisu) žalobu bez ďalšieho, a to aj bez toho, aby uvedené skutočnosti namietal žalovaný bez nariadenia pojednávania zamietol bez toho, aby žalobcu informoval, že napriek tejto skutočnosti považuje skutkové tvrdenia žalobcu za nepreukázané z dôvodov, ktoré súd uviedol až v odôvodnení napadnutého rozsudku, čím žalobcovi znemožnil viesť kontradiktórne konanie v podobe predloženia vlastnej argumentácie, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu a jeho úsudku o (ne)unesení dôkazného bremena a jeho tvrdenia v žalobe. Uvedenému napokon nasvedčuje aj podrobné doplnenie skutkových tvrdení v podanom odvolaní, najmä pokiaľ sa týka podrobnej špecifikácie dlžnej sumy (bod 2 podaného odvolania) ako aj požadovaného nároku na poplatky a úroky (bod 2 písm. b/ podaného odvolania).

22. Z uvedeného je nutné vyvodiť, že týmto nesprávnym postupom zaťažil súd prvej inštancie konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore. Na rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto nesprávneho postupu súdu je podrobené hľadieť ako na rozporné, a to zo zásadami spravodlivého procesu, právnej istoty a predvídateľnosti práva a už len z toho dôvodu je nutné pristúpiť k jeho kasácii.

23. Odvolací súd nemal možnosť napadnuté uznesenie nielen kvôli vyššie uvedenému zmeniť, kde ďalej poukazuje na uznesenie krajského súdu Prešov č.k. 16Co/25/2017 zo dňa 20.2.2018, v ktorom konaní rovnako odvolací súd konštatoval, že odvolaciemu súdu neostávalo nič iné než v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Za takejto situácie je nutné uzavrieť, že týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi (i žalovanému), aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Vzhľadom na povahu dotknutej vady a konania pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd už ďalej nemohol zaoberať samotnou podstatou veci. Za tohto stavu odvolací súd nie je oprávnený pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť dôkazy.

25. Preto odvolací súd rozsudok zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP spolu s akcesorickým výrokom o trovách konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

26. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie splniť si svoju procesnú povinnosť a umožniť žalobcovi vyjadriť sa k relevantným skutkovým a právnym otázkam. V novom rozhodnutí bude povinnosťou súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 220 CSP svoje rozhodnutie v sporných otázkach vrátane námietok žalobcu spolu s doplnením skutkových tvrdení v podanom odvolaní aj náležite odôvodniť.

27. Keďže v tomto ďalšom konaní po zrušení rozsudku vzniknú ďalšie trovy, odvolací súd zrušil aj výrok o nároku na náhradu trov konania sporovým stranám, preto povinnosťou súdu prvej inštancie bude o trovách konania vrátane trov tohto odvolacieho konania opätovne rozhodnúť v novom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).